

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše, soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: Ing. J. K.
bytem X

zastoupen JUDr. Jakubem Hlaváčkem, advokátem
sídlem Moskevská 640/55, 460 01 Liberec

proti

žalovanému: Představenstvo České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných
ve výstavbě
sídlem Sokolská 15, 120 00 Praha 2

zastoupen Mgr. Martinem Sadílkem, advokátem
sídlem Štěpánská 643/39, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2024, č. R2406-13

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce je autorizovaným inženýrem, členem České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (dále též „ČKAIT“). Na žalobce se dne 2. 6. 2021 obrátilo Město Semily s objednávkou statického posudku zárubní zdi na pozemku parc. č. 70/2 v k. ú. Chuchelna v rámci akce „Bezpečný chodník Chuchelna – Semily“. Žalobce tento statický posudek zpracoval a autorizoval dne 9. 6. 2021 (dále jen „*statické posouzení*“).
2. Na žalobce byla v souvislosti s vypracováním statického posouzení 19. 10. 2021 podána stížnost, na jejímž základě bylo s žalobcem 14. 4. 2022 zahájeno disciplinární řízení. Disciplinární senát Stavovského soudu ČKAIT (dále jen „*stavovský soud*“) žalobce rozhodnutím ze dne 16. 11. 2022, č. j. StS 490/2022, uznal vinným z disciplinárního deliktu spočívajícího v chybném zpracování a autorizaci statického posouzení. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. O odvolání rozhodlo Představenstvo ČKAIT (dále také „*žalovaný*“) rozhodnutím ze dne 23. 2. 2023, č. R2301-08. Rozhodnutí žalovaného č. R2301-08 však bylo Městským soudem v Praze zrušeno rozsudkem ze dne 12. 12. 2023, č. j. 17 Ad 4/2023 – 57. Žalovaný novým rozhodnutím ze dne 18. 4. 2024, č. R2402-09, výše uvedené rozhodnutí stavovského soudu č. j. StS 490/2022 zrušil a věc vrátil stavovskému soudu k novému projednání věci.
3. Stavovský soud ve věci znovu rozhodnul 22. 8. 2024; o tomto rozhodnutí vydal písemné rozhodnutí datované dne 1. 10. 2024, č. j. StS 490/2022 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým žalobce opět uznal vinným z téhož disciplinárního deliktu spočívajícího v tom, že žalobce při zpracování a autorizaci statického posouzení nedodržel normové požadavky ČSN EN 1997 (Eurokód 7) a ČSN EN 1990, zpracoval statické posouzení, ve kterém absentovaly základní podklady, jako jsou geotechnické a hydrogeologické průzkumy, a ve kterém chyběly výpočty nezbytné pro ověření stability svahu a mechanické odolnosti konstrukce; tím nesplnil svou povinnost zajistit odbornou úroveň své práce a ochranu veřejného zájmu. Disciplinární delikt dále spočíval v tom, že žalobce se opakovaně nedostavil na ústní jednání s kontrolou deníku autorizované osoby. Žalobce měl svým jednáním v souvislosti s vypracováním statického posouzení porušit ustanovení § 2 odst. 2, 3, 8 a 9, § 4 odst. 1, odst. 2 písm. a) a b) a § 6 odst. 4 Profesního a etického řádu ČKAIT (účinného od 1. 1. 2022, dále jen „*profesní řád*“) a porušit tak povinnost, kterou mu ukládá § 12 odst. 3 zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (autorizační zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*autorizační zákon*“). Za to mu bylo uloženo disciplinární opatření spočívající v pozastavení autorizace na dobu jednoho roku. O odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 11. 2024, č. R2406-13 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Předmětem soudního přezkumu je posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí.

II. Žaloba

4. Žalobce v souhrnu namítl, že disciplinární orgány se nezabývaly povahou a účelem statického posouzení a zadáním objednatele, povinnými náležitostmi statického posouzení

v návaznosti na jeho účel a otázkou, zda je žalobce z pozice autorizovaného inženýra oprávněn k vydávání prostých odborných stanovisek a zda a jaké náležitosti musí takové stanovisko mít. Není tedy zřejmé, jakým ustanoveními interních norem ČKAIT či zákona statické posouzení odporuje; sám žalovaný uvedl, že stavovský soud nerozvedl všechny právní pojmy a neprovedl subsumpci skutkového stavu pod jednotlivá ustanovení, z odůvodnění však podle něj implicitně a logicky vyplývá, jak tyto pojmy vyložil a aplikoval. Již proto je podle žalobce prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, na základě čeho byl uznán vinným a jaké konkrétní jednání představuje porušení té které podzákonné či zákonné normy. Absentuje žádné odůvodnění a vypořádání se s námitkami obviněného. Prvostupňové i napadené rozhodnutí trpí závažnými vadami nedostatečného skutkového zjištění, absentujícími právními úvahami o obecném účelu statických posouzení, rozhodnutí proto podle žalobce trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

5. Žalobce dále namítal, že ústní jednání nařízeno nebylo, ač podle § 21 odst. 4 autorizačního zákona nařízeno být mělo. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že absence ústního jednání není závažnou vadou, neboť žalobce se vyjádřil písemně, odkázal přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věci č. j. 7 As 331/2017 – 20 a č. j. 3 As 46/2004 – 60. Odkaz na tyto rozsudky však není přiléhavý, protože ve zde posuzované situaci je žalobce dosažitelný, kontaktní, projevuje o věc zájem, ve věci se vyjadřuje a uplatňuje svá procesní práva. Měl zájem věc projednat ústně – to dokládá tím, že v reakci na jemu zasláný přípis „informace účastníka před vydáním rozhodnutí“ se 22. 8. 2024 dostavil do sídla ČKAIT za účelem nahlédnutí do spisu. Očekával, že k ústnímu jednání bude předvolán, místo toho však 1. 10. 2024 obdržel prvostupňové rozhodnutí. Vada nebyla opravena ani v řízení před žalovaným, který ústní jednání také nenařídil, ač si to povaha věci vyžadovala, žalobce by měl možnost obhájit se ústní formou. Žalobci však bylo zasláno jen oznámení o jednání představenstva ČKAIT, což však není předvolání k ústnímu jednání ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění do 30. 6. 2025 (dále jen „*správní řád*“). Ustanovení § 21 odst. 4 autorizačního zákona nařizuje konání ústního jednání vždy. Jeho nekonání podle žalobce představuje závažné pochybení, které vede k nezákonnosti obou rozhodnutí disciplinárních orgánů.
6. Další argumentace žalobce spočívala v tvrzení, že účelem zakázky nebyla tvorba podrobného statického posouzení jako součásti projektové dokumentace včetně statických výpočtů a hydrogeologických průzkumů nebo jiné podrobné posouzení poměrů, jak se mylně domnívají disciplinární orgány. Celková cena za statické posouzení činí 3 500 Kč – tato nízká cena dokládá, že mělo jít jen o dílčí statické posouzení a jednoduché doporučení konstrukčního řešení v rámci stavby chodníku (jinak by cena byla výrazně vyšší). Město Semily od žalobce v jednoduchém zadání nevyžadovalo komplexní statické posouzení pro vydání stavebního povolení či provedení stavby, bylo objednáno již v době probíhajícího územního řízení. Žalovaný sice uvedl, že se zadáním objednatele zabýval, toto konstatování se však nezakládá na pravdě. Žalobce v rámci řízení opakovaně prohlašoval a snažil se prokázat skutečnost, že zadáním nebylo zpracování kompletní projektové dokumentace v jisté kvalitě. Žalovaný toliko konstatoval, že se zadáním zabýval, neprovedl však v tomto směru žádné dokazování. Projektové dokumentace k chodníku byly vyhotoveny hlavním projektantem bez součinnosti žalobce. Žalobce neměl v úmyslu statické posouzení předložit k použití ve stavebním nebo územním řízení, tomu odpovídal i rozsah statického posouzení. Je přitom zákonnou povinností hlavního projektanta zajistit si veškeré nezbytné podklady pro zhotovení kompletní projektové dokumentace. Disciplinární orgány se povahou statického posouzení vůbec nezabývaly, spokojily se s jediným důkazem v podobě

odborného stanoviska ke statickému posouzení (vypracované 23. 1. 2022 Ing. Ď., č. zakázky X, včetně podkladů, dále jen „*odborné posouzení*“), který na statické posouzení také kladl neadekvátní požadavky. Disciplinární orgány nadto vůbec nezohlednily žalobcovo podání z 15. 11. 2021 ke stížnosti Ing. S., ve kterém zdůraznil, že statický výpočet si u žalobce nikdo neobjednal, že dokumentace ke stavebnímu povolení v době místního šetření neexistovala a že žalobce neměl za úkol statické posouzení vytvořit.

7. Namítal, že disciplinární orgány nezjišťovaly, za jakým účelem bylo statické posouzení objednáno, zda bylo součástí projektové dokumentace a pro jaký stupeň povolování stavby, nezjišťovaly ani zda jde o statické posouzení nebo pouhé odborné stanovisko. Disciplinární orgány tak řízení zatížily vadou neúplných skutkových zjištění, nesprávného právního hodnocení a nesprávného hodnocení důkazů, v čemž žalobce spatřuje porušení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu a § 2 odst. 1 Disciplinárního a smírčího řádu ČKAIT (ve znění účinném od 1. 1. 2023, dále jen „*disciplinární řád*“).
8. Dále argumentoval tím, že disciplinární orgány na statické posouzení kladly nepřiměřené požadavky pro statické posudky jako součásti projektové dokumentace ve smyslu vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění do 31. 12. 2023 (dále jen „*vyhláška o dokumentaci staveb*“). I kdyby statické posouzení mělo být součástí projektové dokumentace, v době jeho zpracování mohlo být vyhotoveno toliko pro vydání územního rozhodnutí v příloze č. 1 vyhlášky o dokumentaci staveb, ze které je evidentní, že statické posouzení v této fázi nevyžaduje statické a dynamické výpočty, podrobné zkoumání místních poměrů a odůvodnění, jak se mylně domnívají disciplinární orgány na základě odborného posouzení (výše uvedené náležitosti jsou povinné u statického posouzení ve fázi dokumentace pro vydání stavebního povolení nebo provedení stavby). Pokud statické výpočty nejsou náležitostmi dokumentace pro územní rozhodnutí, nemohou být povinnou náležitostí jednoduchých odborných vyjádření nebo dílčích stanovisek (zákazníci často podrobné statické posouzení ani nevyžadují, chtějí pouhé doporučení dalšího postupu). Žalobce postupoval v souladu s vyhláškou o dokumentaci staveb.
9. Konstatoval, že disciplinární orgány se ani okrajově nezabývaly vyhláškou o dokumentaci staveb, ač statické posouzení implicitně poměřují náležitostmi podle této vyhlášky. I proto považoval rozhodnutí za nepřezkoumatelná. Ač bylo žalobci vytčeno, že statické posouzení nemá požadované podklady a výpočty, disciplinární orgány se obecnými náležitostmi nezabývaly a není tak zřejmé jakému ustanovení zákonného či interního právního předpisu statické posouzení neodpovídá; pouhý odkaz na obecné povinnosti žalobce nemůže dostát požadavku na řádné odůvodnění rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.
10. Namítl rovněž, že rozhodnutími disciplinárních orgánů došlo k uložení likvidačního a nepřiměřeného disciplinárního opatření neodpovídající individuálním okolnostem případu. Podle jeho názoru se disciplinární orgány též nezabývaly vyjádřeními žalobce v rámci disciplinárního šetření, neuvedly, z jakého důvodu k nim nepřihlédly.

III. Další procesní podání stran

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitce nepřezkoumatelnosti uvedl, že napadené rozhodnutí obsahuje dostatečné odůvodnění skutkových i právních úvah, včetně odkazu na profesní standardy – argumentace žalobce tedy nemůže obstát. Žalobce vykonává činnost se zásadním dopadem na bezpečnost staveb a veřejný zájem, autorizované osoby nesou odpovědnost vůči klientovi i vůči laické veřejnosti. Je proto třeba dbát na řádné a odpovědné

vypracování odborných posudků a projektových dokumentací. Z dokazování přitom vyplynulo, že statické posouzení neodpovídalo požadavkům technických norem, žalobce nezohlednil nezbytné inženýrsko-geologické a hydrogeologické průzkumy, které jsou pro posouzení stability konstrukce klíčové – to ovlivnilo odbornou kvalitu posouzení, bez relevantních dat totiž nelze objektivně vyhodnotit podmínky a určit mechanické vlastnosti půdního prostředí. Žalobce tudíž nemohl objektivně posoudit zásadní skutečnosti pro statické posouzení. Žalovaný si opatřil odborné stanovisko, které jasně identifikovalo, že žalobcovo statické posouzení nesplňuje požadavky a představuje toliko souhrnné doporučení nepodložené řádnou analýzou. Již z toho vyplývá, že žalobce nesplnil své profesní povinnosti.

12. K námitce ústního jednání konstatoval, že jde o neopodstatněnou námitku. Žalobce byl včas a řádně informován o projednání věci: oznámením z 14. 11. 2024 bylo žalobci sděleno, že jeho odvolání bude žalovaným projednáno 21. 11. 2024, součástí byl harmonogram jednání. To, že sdělení nebylo označeno jako předvolání, označil za přepjatý formalismus – žalobce o jednání věděl, mohl se ho zúčastnit, přednést argumenty a předložit důkazy. Žalovaný zdůraznil materiální účel procesních pravidel.
13. K argumentaci o tom, že statické posouzení nemělo být součástí projektové dokumentace se žalovaný bránil tím, že i odborné stanovisko či předběžné posouzení musí splňovat základní požadavky na odpovědný výkon profese. Závěrem shrnul žalobcova pochybení a konstatoval, že napadené rozhodnutí představuje realizaci disciplinární pravomoci nad výkonem autorizovaných činností a projev odpovědnosti ČKAIT jako instituce chránící bezpečnost, zdraví a majetek společnosti garancí odbornosti autorizovaných osob. Disciplinární řízení plní vedle represivní funkce i funkci individuální a generální prevence. Pokud autorizovaná osoba nezhodnotí řádně stabilitu konstrukce podle platných norem a nepracuje s nezbytnými podklady, není schopna rizika objektivně posoudit. Každé odborné vyjádření přitom musí být vypracováno tak, aby obstálo při realizaci. Odborná úroveň autorizovaných činností není věcí individuální interpretace, nýbrž objektivním požadavkem, jehož dodržování je klíčové pro bezpečnost stavební praxe. ČKAIT v roli garanta odbornosti autorizovaných osob a institucionální kontroly kvality odborné činnosti chrání společnost před důsledky profesních pochybení.
14. Žalobce v replice zopakoval, že ani stavovský soud ani žalovaný nedostáli své zákonné povinnosti nařídít ve věci ústní jednání. O jednání stavovského soudu nebyl žalobce nijak informován, o jednání žalovaného byl informován dopisem z 14. 11. 2024, což však není předvoláním, přičemž odmítl, že by tento jeho názor představoval přepjatý formalismus. Žalobce nebyl v tomto dopise ani jiném dokumentu ze strany disciplinárních orgánů poučen o svých procesních právech. Argumentoval vnitřní rozpolceností argumentace žalovaného, který tvrdí, že ČKAIT vystupuje v roli garanta odbornosti autorizovaných osob, zároveň však konstatuje, že nemusí dodržovat procesní pravidla, že žalobci bylo vše zřejmé a že poukazovaná procesní pochybení jsou projevem přepjatého formalismu žalobce. Odmítl argumentaci, že by opomíjel materiální účel ústního jednání – jeho podstatou je možnost ústně uplatnit své stanovisko ve věci před disciplinárními orgány. To bylo žalobci odepřeno, materiální podstata ústního jednání proto nebyla naplněna. ČKAIT z pozice ochránce bezpečnosti, zdraví a majetku společnosti nemůže porušovat procesní pravidla, státní moc zde byla proti žalobci uplatněna v rozporu se zákonem. Procesní pochybení jsou podle žalobce evidentní a nepopíratelná.

15. Závěrem projevil svůj údiv nad tím, že si ČKAIT z pozice garanta dodržování zákonných a stanovských předpisů musela opatřit odborné stanovisko. Podle žalobce z takového postupu vyplývá, že se ČKAIT necítí být kompetentní k posouzení zákonnosti dokumentů, je přitom sama povinná rozpoznat, zda dokument splňuje či nesplňuje požadavky.
16. Na repliku žalobce žalovaný dále nereagoval.

IV. Jednání

17. Jednání ve věci se před městským soudem konalo 15. 1. 2026.
18. Žalobce setrval na tom, že ze strany správního orgánu byly na jeho dokument kladeny nepřiměřené požadavky. Byl požádán, aby zpracoval odborný posudek na konkrétní věc. Jeho zadání nebylo takové, aby vyžadovalo formální náležitosti, které jsou podkladem pro navazující stavební řízení. Zdůraznil, že řízení prováděla žalovaná jako orgán veřejné moci, dlouhodobě spolupracuje s advokáty. Řízení náleží do kategorie správního trestání a nebylo dodrženo právo na spravedlivý proces. Především tedy nebylo nařízeno jednání před rozhodnutím stavovského soudu, tj. před prvostupňovým rozhodnutím, ač muselo být nařízeno obligatorně. Řízení proto bylo zatíženo vadou a rozhodnutí měl žalovaný jako odvolací orgán zrušit, což neučinil, byť v tomto vadu procesu shledal. Sám pak rovněž nenařídil jednání, byť o jednání představenstva byl vyrozuměn. To však nesplnilo náležitosti předvolání, chybí popis skutku, právní kvalifikace, nebyl poučen o svých právech, byla mu odepřena možnost bránit se ústně, projednat věc s členy rozhodujícího orgánu.
19. Žalovaný připustil, že prvostupňové rozhodnutí bylo zatíženo vadou, má za to, že na něj však vzhledem k povaze profesního orgánu nelze klást takové požadavky, jako na standardní správní orgán. Náležitosti procesu byly v zásadě a z hlediska účelu dodrženy, žalobce dostal prostor vyjádřit se, měl k dispozici právní pomoc. Právo vyjádřit se však žalobci nebylo upřeno v žádném stupni, přičemž odkázal na obsah správního spisu a obsah oznámení o jednání. K věci samé setrval na tom, že objednavatel si objednal statické posouzení, což žalobce nesplnil, neboť posudek neobsahoval výpočet statiky, šlo o odhad, byť dokument autorizoval jako statické posouzení. Poukázal na úlohu ČKAIT a jeho členů jako odborného orgánu.
20. Soud neprovedl žalobcem navrhované důkazní prostředky v podobě potvrzení o doručení napadeného rozhodnutí z datové schránky žalobce, rozhodnutí stavovského soudu ze dne 16. 11. 2022 č.j. StS 490/2022, statického posouzení návrhu opěrné zdi u p.č. 70/2 v k.ú. Chuchelna náležející k projektu Bezpečný chodník Chuchelna – Semily ze dne 9. 6. 2021, rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2023 č. R2301-08, rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 17 Ad 4/2023-57, rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2024 č.j. R2402-09, prvostupňového rozhodnutí, odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, napadeného rozhodnutí, odborného stanoviska Ing. J. Ď. ze dne 23. 1. 2022, informace účastníka před vydáním rozhodnutí ze dne 15. 7. 2024, dopisu žalobce žalovanému ze dne 19. 11. 2024, objednávky Města Semily ze dne 2. 6. 2021, vyjádření žalobce na výzvu ČKAIT ke stížnosti Ing. S. ze dne 15. 11. 2021 a stížnosti Ing. S. ze dne 18. 10. 2021. Ty jsou totiž součástí správního spisu, kterým se však dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
21. Soud pro nadbytečnost neshledal potřebu provádět výslech Ing. V. B., vedoucího odboru rozvoje a správy majetku Městského úřadu Semily. Již z objednávky je totiž zřejmý záměr

Města Semily objednat si statické posouzení, nikoliv jen dílčí posouzení či doporučení konstrukčního řešení. Výsledek by na tomto závěru nemohl nic změnit.

22. Daňový doklad č. 042/2021 ze dne 9. června 2021 vystavený žalobcem na částku 3 500 Kč soud důkazem také neprovedl, protože mezi stranami není sporu o výši ujednané částky za vyhotovení a autorizaci statického posouzení, tato skutečnost je nadto pro posouzení věci nerozhodná (v podrobnostech tomu viz níže).
23. Statické posouzení „Novostavba rodinného domu - k.ú. Horní Suchá u Liberce, st.p.č. 24, p.p.č. 27 a 28“ ze dne 8. 10. 2022, jehož autorem je žalobce, soud pro nadbytečnost důkazem také neprovedl. Toto statické posouzení totiž není předmětem projednávané věci: pro závěry učiněné disciplinárními orgány a pro soudní řízení je totiž nerozhodné, zda žalobce při vypracování jiných statických posouzení nesouvisejících s projednávanou věcí postupoval v souladu se zákonem.
24. Soud v rámci projednávání věci vycházel také z interních předpisů ČKAIT, jmenovitě z profesního řádu (dostupný na internetové adrese <https://www.ckait.cz/profesni-a-eticky-rad>) a disciplinárního řádu (dostupný na internetové adrese <https://www.ckait.cz/disciplinari-a-smirci-rad>). Ty v rámci dokazování také neprováděl, neboť jde o předpisy veřejně přístupné, které jsou jak žalobci, tak žalovanému známy a o jejich obsahu mezi stranami není sporu.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze (dále též „*městský soud*“ či jen „*soud*“) ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené [jak z hlediska zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“)]. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
26. Žalobce sám jako žalovaného označil Českou komoru autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě. Podle ustanovení § 69 s. ř. s. platí, že žalovaným je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ten správní orgán, který vydal rozhodnutí v posledním stupni správního řízení. Stran pasivní žalobní legitimace tedy není podstatné, koho žalobce v žalobě jako žalovaného označí; žalovaný je určen kogentně přímo zákonem. Jestliže žalobce označí v žalobě jako žalovaného správní orgán prvního stupně, ale z obsahu žaloby je zřejmé, že brojí i proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, je věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, č. 534/2005 Sb. NSS).
27. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém recentním usnesení ze dne 1. 10. 2025, č. j. 8 Ads 164/2022 – 97, vyslovil názor, že „*pokud však přímo zákon svěřuje rozhodování konkrétnímu orgánu právnické osoby, pak je za správní orgán třeba považovat samotný tento orgán. To platí tím spíše, pokud zákonodárce vytvořil takový orgán výlučně za účelem rozhodování o právech a povinnostech ve veřejné správě*“ (podtržení doplněno městským soudem). Ustanovení § 22 zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (autorizační zákon) upravuje odvolací řízení v případech disciplinárního řízení; podle odst.

2 tohoto ustanovení přitom „[o] *odvolání proti rozhodnutí o uložení disciplinárního opatření podle § 21 odst. 1 rozhoduje s konečnou platností představenstvo Komory, které přezkoumávané rozhodnutí buď potvrdí, nebo zruší. Zruší-li představenstvo Komory napadené rozhodnutí, je státní soud vázán právním názorem odvolacího orgánu*“ (podtržení doplněno městským soudem).

28. Napadené rozhodnutí vydalo představenstvo jako orgán Komory ČKAIT /srov. § 24 písm. b) autorizačního zákona/ a právě to je tedy podle městského soudu žalovaným správním orgánem. V průběhu soudního řízení sice jednal soud jako s žalovanou ČKAIT jako právnickou osobou, nicméně prostřednictvím advokáta, jehož k zastupování Komory zmocnil přímo předseda představenstva ČKAIT jako člen představenstva a statutární orgán ČKAIT (§ 26 odst. 2 autorizačního zákona). Jen stěží se tak lze domnívat, že by procesní postoj žalovaného v řízení byl odlišný, pokud by soud jako se žalovaným již od počátku jednal s představenstvem.
29. Ze správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:
30. Objednávkou č. 172/2021 – ORSM datovanou 2. 6. 2021 si Město Semily u žalobce objednalo vypracování „*statického posudku – pozemek parc. č. 70/2 v k. ú. Chuchelna – akce „Bezpečný chodník Chuchelna – Semily*“.
31. Žalobce dne 9. 6. 2021 vypracoval dokument nazvaný Statické posouzení návrhu opěrné zdi u p. č. 70/2 v k. ú. Chuchelna náležející k projektu „Bezpečný chodník Chuchelna – Semily“. Z jeho obsahu vyplývá, že žalobce dne 1. 6. 2021 provedl místní šetření, a že účelem je zabezpečení minimálního odřezu svahu nezbytného ke stavbě chodníku, opěrné zdi výšky do 1 metru a dešťové kanalizace vedoucí pod plánovaným chodníkem. Popsal současný stav situace (odvodnění svahu, aby bylo zabráněno sesuvu, existence násypu výšky 3 metry, zajištění stability příkopu kamenným obkladem), přiložil nákres řešení a navrhl způsob zadržení hmoty svahu s pomocí gabionové opěrné stěny a zásypem původního silničního příkopu. Dokument neobsahuje žádné výpočty ani podklady (to je mezi stranami ostatně nesporné).
32. V podkladech správního spisu jsou k tomu přiloženy výkresy vzorového řezu navržené gabionové stěny, záboru a situace vypracované společností NE2D Projekt s.r.o. datované 09/2018, ze kterých je seznatelné umístění a řešení navrhované opěrné (gabionové) stěny, včetně konkrétních rozměrů, parametrů a zvoleného materiálu.
33. Dne 18. 10. 2021 podal na žalobce Ing. S. Dozorčí radě ČKAIT stížnost v souvislosti se statickým posouzením. Stěžovatel mimo jiné uvedl, že statický výpočet měl prokázat mechanickou odolnost a stabilitu zárubní zdi z důvodu obavy vlastníka RD o stabilitu svahu během výstavby a ve finálním stadiu. Pochybení shledal v obsahových nedostacích statického posouzení. Připomněl, že žalobce byl v minulosti odsouzen za pád střechy v České Třebové.
34. Žalobce o stížnosti Dozorčí rada ČKAIT informovala přípisem ze dne 22. 10. 2021. Žalobce se ke stížnosti vyjádřil podáním datovaným 15. 11. 2021, ve kterém uvádí důvody, pro které podle něj byla stížnost podána, a dále vyjádření k samotnému obsahu stížnosti. Odmítal předložení deníku autorizované osoby. Přípisem ze dne 22. 11. 2021, č. j. DR53/2021, Dozorčí rada žalobce informovala o ústním jednání nařízeném na 3. 12. 2021. Ve vyjádření ze dne 22. 11. 2021 žalobce projevil nesouhlas vůči konání ústního jednání v kanceláři ČKAIT v Liberci a trval na setkání v sídle své společnosti (také v Liberci). Dozorčí rada

žalobce přípisem ze dne 24. 11. 2021, č. j. DR53/2021, opětovně vyzvala k účasti na výše specifikovaném ústním jednání a uvedla důvod, pro který nemůže ústní jednání probíhat v kanceláři žalobce; žalobce ve vyjádření z 25. 11. 2021 odmítl svou účast na jednání, nebude-li provedeno na neutrálním území. Z protokolu o ústním jednání z 3. 12. 2021 vyplývá, že žalobce se na toto ústní jednání skutečně nedostavil.

35. Žalobce byl opět předvolán k ústnímu jednání přípisem ze dne 7. 3. 2022, č. j. DR53/2021, ústní jednání se mělo konat 28. 3. 2022, tentokrát v zasedací místnosti ČKAIT na Praze 2. Žalobce se účasti opět bránil ve vyjádření z 9. 3. 2022 (namítal, že předvolání je neúčinné pro porušení § 71 správního řádu). Z protokolu o ústním jednání z 28. 3. 2022 se podává, že žalobce se na ústní jednání opět nedostavil.
36. Ve spise je dále založeno odborné stanovisko ke statickému posouzení vypracované 23. 1. 2022 Ing. Ď., č. zakázky X, včetně podkladů. Ke statickému posouzení se staví negativně, žalobcovo statické posouzení podle něj nelze za statické posouzení vůbec považovat. Měly být posouzeny inženýrsko-geologické a hydrogeologické podmínky. Práce nereflektuje zásady navrhování geotechnických konstrukcí podle Eurokódu EN 1997, chybí záznam o prohlídce terénu s fotodokumentací, geomorfologický popis lokality, popis geologických a hydrogeologických poměrů a základní posouzení stability na základě zjištěných vlastností zemín. Kvalitě vstupních informací poté odpovídala kvalita žalobcova statického posouzení, které představuje spíše písemné doporučení a neodborný návrh, jak zadržet hmotu srázu před sesunutím.
37. Dozorčí rada podala návrh na zahájení disciplinárního řízení se žalobcem ze dne 14. 4. 2022, č. j. DR 53/2021 stavovskému soudu. Stavovský soud v oznámení o zahájení disciplinárního řízení ze dne 19. 5. 2022, č. j. 36/Ko/Sm/2022, žalobce informoval o ústním jednání nařízeném na 20. 6. 2022. Žalobce se ústnímu jednání bránil ve vyjádření z 24. 5. 2022 s tím, že předvolání je neúčinné, opět pro údajné porušení § 71 správního řádu. Stavovský soud žalobci v přípise ze dne 31. 5. 2022, č. j. 38/Ko/Sm/2022, vysvětlil, že se mýlí, a trval na ústním jednání dne 20. 6. 2022; žalobce reagoval dne 31. 5. 2022, stavovský soud odpověděl přípisem z 31. 5. 2022. Z protokolu o ústním jednání ze dne 20. 6. 2022 se podává, že žalobce se na ústní jednání před stavovským soudem nedostavil. Stavovský soud ve věci vydal první rozhodnutí datované 16. 11. 2022, č. j. StS 490/2022, s tím, že žalobce shledal vinným. Žalobce se odvolal dne 24. 11. 2022.
38. Žalovaný žalobci přípisem z 13. 2. 2023, č. j. 283/2023, oznámil, že odvolání žalobce projedná 23. 2. 2023. Poté ve věci vydal rozhodnutí ze dne 23. 2. 2023, č. R2301-08, kterým rozhodnutí stavovského soudu potvrdil. Žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobu, které Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 12. 2023, č. j. 17 Ad 4/2023 – 57, vyhověl, neboť rozhodnutí shledal nepřezkoumatelným.
39. Po zrušení prvního rozhodnutí žalovaného ve věci městským soudem byl žalobce přípisem ze dne 11. 4. 2024, č. j. 1081/2024 opět vyrozuměn o opětovném projednání věci žalovaným dne 18. 4. 2024. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 18. 4. 2024, č. R2402-09, rozhodnutí stavovského soudu ze dne 20. 6. 2022 (písemné rozhodnutí z 16. 11. 2022, č. j. StS 490/2022) zrušil a věc vrátil stavovskému soudu k novému projednání.
40. Dne 15. 7. 2024 byl pod č. j. 47/Ko/Sm/2024 žalobce stavovským soudem upozorněn na možnost vyjádřit se k podkladům nového rozhodnutí dne 22. 8. 2024 v sídle ČKAIT. Žalobce reagoval vyjádřením z 16. 7. 2024 s tím, že požádal o přesunutí nařízeného vyjádření k podkladům na pozdější čas, nebylo mu však vyhověno (tato odpověď je datována dne 19.

7. 2024). 22. 8. 2024 žalobce nahlížel do spisu, při této příležitosti se vyjádřil s tím, že popřel důvody svého kárného stíhání a nárokoval náhradu škody chybným rozhodnutím.

41. Prvostupňové rozhodnutí je datováno 1. 10. 2024. Žalobce byl shledán vinným za jednání související se zpracováním a autorizací statického posouzení, které však nesplňuje náležitosti statického posouzení ani očekávání zadavatele. Vinným byl shledán také proto, že se nedostavil na šetřitelem nařízené ústní jednání s kontrolou deníku autorizované osoby bez náležité omluvy. Za to mu byla pozastavena autorizace na dobu 1 roku. Z odůvodnění se podává soupis dosavadního řízení s žalobcem a soupis provedených důkazních prostředků. Následně uvedl zjištění z těchto důkazních prostředků. Uvedl důvod, pro který byl statický posudek objednan, přičemž shledal, že žalobce toto zadání (potvrzení bezpečnosti navržené gabionové konstrukce) nesplnil, když jeho výstup není statickým posouzením. Zabýval se náležitostmi statického posouzení, analogicky přitom přihlédl k vyhlášce o dokumentaci staveb. Poté konstatoval, že z obsahu statického posouzení vyplývá, že žalobce neprovedl potřebné statické výpočty, nezískal pro posouzení potřebné údaje předpokládané ČSN EN 1990:2002 a ČSN EN 1997, Eurokód 7. Nevyžádal si potřebné průzkumy a nepřiložil potřebné podklady (záznam o prohlídce terénu aj.), neodpovídá požadavkům na prokázání mechanické odolnosti staveb, proto je nepřezkoumatelný. S ohledem na dokazování a průběh řízení s žalobcem rovněž konstatoval, že žalobce odmítl respektovat stavovské předpisy, autorizační zákon a interní řády ČKAIT, když neposkytnul orgánům ČKAIT součinnost, k níž je povinen, a nedostavil se na ústní jednání. Dále se vyjádřil ke kárnému opatření, kde zohlednil především skutečnost, že žalobce byla za obdobnou činnost již jednou uznán vinným (dříve uložený trest v podobě pokuty do vydání tohoto rozhodnutí přitom nezaplatil).
42. Po vydání prvostupňového rozhodnutí se žalobce podáním z 5. 11. 2024 opět odvolal, žalovaný žalobce přípisem z 14. 11. 2024 informoval o projednání věci žalovaným nařízeným na 21. 11. 2024. 19. 11. 2024 žalobce zaslal žalovanému vyjádření, že oznámení o projednání věci žalovaným, které obdržel dne 14. 11. 2024, nepovažuje za předvolání.
43. Žalovaný ve věci znovu rozhodnul dne 22. 8. 2024, prvostupňové rozhodnutí potvrdil. O svém rozhodnutí vydal napadené rozhodnutí datované 21. 11. 2024.
44. Soud dále přistoupil k vypořádání žalobních námitek.

Námítka nepřezkoumatelnosti

45. Žalobce předně namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože není zřejmé, jaká ustanovení interních předpisů ČKAIT či zákona byla při zpracování a autorizaci statického posouzení porušena.
46. Podle ustálené judikatury správních soudů nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí či opatření pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74). Za nepřezkoumatelné nelze považovat takové rozhodnutí, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud (resp. správní orgán) zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Zrušení rozhodnutí krajských soudů zpravidla pro účastníky či osoby zúčastněné na řízení, včetně toho, který podává kasační stížnost, neznamená žádný

přínos. Výsledkem je naopak pravidelně prodloužení a prodražení soudního řízení. I proto je nutné k aplikaci kasačního důvodu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů přistupovat krajně zdrženlivě (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123, body 29 a 30).

47. Ze skutkové věty prvostupňového rozhodnutí, které beze změny potvrdilo i napadené rozhodnutí, je zřejmé vymezení skutku, za který byl žalobce uznán vinným. Stručně shrnuto, jde o to, že jako autorizovaný inženýr zpracoval „*Statické posouzení návrhu opěrné zdi u p. č. 70/2 v k. ú. Chuchelna náležející k projektu Bezpečný chodník Chuchelna – Semily*“, přičemž nejde o statické posouzení, ale o odborný popis, který nesplňuje podmínky autorizovaného odborného posouzení, ani očekávání zadavatele na prokázání bezpečnosti opěrné zdi a stability svahu pod rodinným domem, porušil tím požadavky na technické požadavky během výstavby, zásady navrhování geotechnických konstrukcí, posouzení žalobce zpracoval bez potřebných geologických průzkumů a tím i bez prokázání složitosti bezpečnosti a stability posuzované konstrukce jakýmkoliv výpočtem. Žalobce nerefletoval, že již v době výstavby domu na sousedním pozemku hrozila ztráta stability svahu.
48. Za druhé jednání žalobce byl uznán vinným za to, že se opakovaně bez omluvy nedostavil na nařízené ústní jednání s kontrolou Deníku autorizované osoby
49. Jeho jednání bylo kvalifikováno jako porušení ustanovení § 2 odst. 2, 3, 8 a 9, § 4 odst. 1, odst. 2 písm. a) a b) a § 6 odst. 4 profesního řádu, čímž žalobce porušil povinnost, kterou mu ukládá § 12 odst. 3 autorizačního zákona.
50. Žalobci i žalovanému lze dát za pravdu, že stavovský soud neprovedl detailní subsumpci žalobcova jednání pod jednotlivá ustanovení právních a profesních předpisů, které žalobce tímto jednáním porušil (jejichž obsah ani necitoval), a podrobně nerozvedl všechny relevantní právní pojmy. Prvostupňové a napadené rozhodnutí je však z hlediska soudního přezkumu nezbytné vnímat jako jeden celek. Zpravidla tento argument slouží k vysvětlení toho, proč může odvolací či rozkladový orgán nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškolbrtnutí“ podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47). To je přitom i zde posuzovaný případ, neboť žalovaný na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí podle názoru soudu dostatečným způsobem osvětlil v čem stavovský soud i on spatřovali porušení konkrétních ustanovení zákona uvedených ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Napadené ani prvostupňové rozhodnutí proto není z tohoto důvodu označit za nepřezkoumatelná.
51. Dále je žalobce toho názoru, že disciplinární orgány se nezabývaly povahou a účelem statického posouzení a zadáním objednatele, povinnými náležitostmi statického posouzení v návaznosti na jeho účel a otázkou, zda je žalobce z pozice autorizovaného inženýra oprávněn k vydávání prostých odborných stanovisek a zda a jaké náležitosti musí takové stanovisko mít (tyto námitky přitom uplatnil již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí).
52. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že stavovský soud důkazem mimo jiné provedl statické posouzení a zadání objednatele (důkazní prostředky č. 3.1 a 3.2), přičemž na str. 4 prvostupňového rozhodnutí se ve druhém odstavci shora vyjádřil k účelu objednávky statického posouzení, ve třetím odstavci shora se vyjádřil k náležitostem tohoto statického posouzení /resp. odborného stanoviska ve smyslu § 18 odst. 1 písm. h) autorizačního zákona/ i s ohledem na náležitosti předepsané vyhláškou o dokumentaci staveb. Účelem

statického posouzení, zadáním Města Semily a náležitostmi statického posouzení se tedy disciplinární orgány zabývaly (viz také str. 3 napadeného rozhodnutí). Z výše uvedeného zároveň vyplývá, že stavovský soud se na str. 4 prvostupňového rozhodnutí výslovně zabýval také vyhláškou o dokumentaci staveb; nedůvodná je proto také námitka žalobce, že rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, protože se podle něj disciplinární orgány touto vyhláškou ani okrajově nezabývaly.

53. Žalobce rovněž namítl, že v napadeném rozhodnutí absentuje odůvodnění a vypořádání se s námitkami obviněného, resp. že se disciplinární orgány vůbec nezabývaly vyjádřeními žalobce uvedenými v rámci disciplinárního šetření a neuvedly, z jakého důvodu k nim nepřihlédly. Žalobce přitom v žalobě nijak neuvádí, které jeho námitky by měly být v řízení snad opomenuty. Obecně tak městský soud shledal, že stavovský soud v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nejprve vyložil skutková zjištění, která vyplývají z provedeného dokazování, vyložil své úvahy a poté na str. 5 shrnul žalobcovy námitky z řízení a vypořádal je. Žalovaný se pak na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí věnuje jednotlivým odvolacím námitkám, přičemž současně srozumitelně vyložil i své úvahy, kterými se řídil při jejich vypořádání. Srozumitelné úvahy žalovaného o věci poté vyplývají i z celého odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud tedy neshledal, že by napadené rozhodnutí či prvostupňové rozhodnutí bylo z namítaných důvodů nepřezkoumatelné.
54. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že prvostupňové i napadené rozhodnutí disciplinárních orgánů jsou přezkoumatelná a neztotožnil se tak s námitkami k nepřezkoumatelnosti.

Námitky související s absencí ústního jednání

55. Další námitky žalobce směřovaly ke skutečnosti, že nebylo provedeno ústní jednání ve věci, ač jej zákon výslovně vyžaduje.
56. Povinnost vždy provést ústní jednání (včetně odvolacího řízení) ukládá disciplinárním orgánům ustanovení § 21 odst. 4 autorizačního zákona a § 9 odst. 1 ve spojení s § 31 disciplinárního řádu. Oproti obecné úpravě správního řádu (srov. § 49 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 9 odst. 2 disciplinárního řádu) je tedy třeba zásadně vždy nařídit ústní jednání a k němu předvolat účastníky řízení (§ 9 odst. 1 disciplinárního řádu).
57. Mezi stranami není sporu o tom, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí stavovský soud ústní jednání ve věci nenařídil (ostatně to přiznává i samotný stavovský soud na str. 3 prvostupňového rozhodnutí, kde konstatoval, že důkazy provedl bez nařízení jednání). Ze strany stavovského soudu byl žalobce v této části řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí upozorněn jen dne 15. 7. 2024 na možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání nového rozhodnutí dne 22. 8. 2024 v 8:30 v sídle ČKAIT. Žalobce následně 16. 7. stavovskému soudu sdělil, že tohoto jednání se zúčastní, požádal pouze o posunutí času na 10:30, čemuž stavovský soud nevyhověl. Žalobce následně do spisu nahlédl dne 22. 8. 2024 a krátce se k věci vyjádřil.
58. Žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobcově námitce přisvědčil částečně. Je totiž toho názoru, že tato vada neměla vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, neboť k jeho podkladům se mohl žalobce vyjádřit, čehož také využil.
59. Žalobce v žalobě nicméně namítl, že jednání nebylo nařízeno ani v odvolacím řízení, namísto předvolání mu bylo zasláno jen „oznámení o jednání představenstva ČKAIT“ ze dne 14. 11. 2024, to však není řádné předvolání ve smyslu správního řádu.

60. Předpisy ČKAIT neobsahují podrobnou úpravu předvolání a jeho náležitostí, je proto s ohledem na § 9 odst. 2 disciplinárního řádu nutné vycházet z obecné úpravy obsažené v ustanovení § 59 věty třetí správního řádu: „*V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.*“.
61. Žalovaný žalobce o projednání věci v odvolacím řízení dne 21. 11. 2024 od 14:30 na zasedání představenstva ČKAIT informoval přípisem ze dne 14. 11. 2024; chybí v něm však předvolání žalobce a jakékoliv poučení o právních následcích nedostavení se. Žalobci tedy městský soud dává za pravdu v tom, že toto „předvolání“ nemělo požadované formální náležitosti a žalobci ostatně bylo doručeno 14. 11. 2024, čili jeden týden před termínem zasedání, nikoliv 15 dní předem, jak požaduje § 9 odst. 1 disciplinárního řádu.
62. Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že žádná procesní pravidla nejsou samoučelná – jejich cílem je poskytování ochrany hmotně právním vztahům (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014 - 53, č. 3196/2015 Sb. NSS, bod 24). Ve správním řízení pak zásadně dokazování probíhá při jednání; mimo ústní jednání pouze za splnění podmínek § 51 odst. 2 správního řádu. V takovém případě však musí být o provedení důkazu sepsán protokol dle § 18 správního řádu). Účelem těchto procesních pravidel je zajistit účastníkovi řízení možnost reagovat na důkazy a zabránit utajovanému kabinetnímu dokazování. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82).
63. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce měl již v předchozím průběhu disciplinárního řízení možnost opakovaně se dostavit se na ústní jednání před Dozorčí radou ČKAIT (v rámci disciplinárního šetření), stavovským soudem i před žalovaným a podle názoru soudu měl po celou dobu i dostatečný prostor připravit a účinně uplatnit svou procesní obranu.
64. Po zahájení disciplinárního řízení dne 19. 5. 2022, stavovský soud (formálně bezvadně) nařídil ústní jednání na 20. 6. 2022 (č. l. 69 správního spisu), žalobci zaslal návrh na zahájení disciplinárního řízení. Žalobce se jednání nezúčastnil, jako důvod absence na ústním jednání opakovaně ve dnech 24. 5. 2022 a 31. 5. 2022 uvedl procesní pochybení disciplinárních orgánů. Argumentoval především tím, že s ohledem na ustanovení § 71 odst. 3 správního řádu jde o neúčinné a nicotné výzvy (protože podle žalobce uplynula lhůta pro rozhodnutí).
65. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí stavovského soudu ze dne 16. 11. 2022 věcné námitky neuplatnil, omezil se toliko na obecné námitky, jimiž nesouhlasil s tímto rozhodnutím.
66. V rámci odvolacího řízení byl poté žalobce přípisem ze dne 13. 2. 2023 vyrozuměn o projednání věci na zasedání představenstva ČKAIT dne 23. 2. 2023 od 10:00. Ani této možnosti aktivně se účastnit řízení nijak nevyužil.
67. První věcné námitky vůči zjištěnému skutkovému stavu a hodnocení důkazů uplatnil v bodech III – VI. žaloby ze dne 27. 4. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2023, č. R2301-08, současně však nenamítl případnou vadu řízení (nenařízení jednání v odvolacím řízení). A pakliže Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 12. 12. 2023, č. j. 17 Ad 4/2023 – 57, zrušil toto žalované rozhodnutí, žalovaný vyrozuměl žalobce dne 11. 4. 2024 o opětovném projednání žalobcova odvolání dne 18. 4. 2024 a ani v tento okamžik žalobce žádnou procesní obranu neuplatnil. Žalovaný poté první prvostupňové rozhodnutí ze dne

16. 11. 2022 zrušil, žalobce měl dle oznámení z 15. 7. 2024 možnost vyjádřit se k podkladům řízení, čehož dne 22. 8. 2024 využil při nahlížení do spisu – vyjádřil se však toliko v tom smyslu, že podle jeho názoru správní soud popřel jeho důvody stíhání, mělo by tak dojít k odložení věci a uplatnil náhradu škody vzniklou pozastavením výkonu činnosti.

68. Stavovský soud pak v dalším řízení sice bez nařízení jednání provedl dokazování, vycházel však přitom ze stejných důkazních prostředků jako v původním řízení (viz rozhodnutí stavovského soudu ze dne 16. 11. 2022, č. j. StS 490/2022, str. 2 – 3) na jehož ústní jednání se žalobce bez omluvy nedostavil a jednalo se proto v jeho nepřítomnosti. O tom, jaké důkazy byly na tomto jednání provedeny, se přitom žalobce mohl dozvědět jak z protokolu o jednání, tak z prvního prvostupňového řízení. Sám přitom žádné nové důkazy v dalším řízení nenavrhoval a ani jiné podklady z iniciativy stavovského soudu či žalovaného obsahem správního spisu již nebyly, s čímž se seznámil 22. 8. 2024.
69. Věcné námitky (včetně námitky vady způsobené nenařízením ústního jednání stavovským soudem) žalobce za celou dobu od zahájení řízení dne 19. 5. 2022 uplatnil v disciplinárním řízení poprvé až v odvolání ze dne 9. 10. 2024 proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 1. 10. 2024. Zde namítl, že mu nebylo umožněno na ústním jednání vyjádřit se k důvodům v návrhu, ke způsobu jejich zjištění, klást otázky případným svědkům nebo znalcům a nebyla mu umožněna konfrontace s Ing. Ď. Jelikož však žalobce doposud za sebe žádnou procesní obranu v disciplinárním řízení neuplatnil a nenavrhoval žádný další důkaz, přičemž se spisem se seznámil 22. 8. 2024, muselo mu být zřejmé, že v řízení nebude proveden žádný další důkaz nad rámec těch, které provedl stavovský soud pod č. 1 – 21 již v předchozím řízení. Mezi nimi nebyl žádný svědecký výslech či výslech znalce. Neměl tedy důvod se domnívat, že by na ústním jednání měl konfrontovat tyto osoby. Co se týče vyjádření se k důvodům v návrhu a ke způsobu jejich zjištění, k tomu měl podle názoru městského soudu v návaznosti na procesní postup stavovského soudu i představenstva, o němž byl vždy s předstihem vyrozuměn (viz § 4 odst. 3 správního řádu), dostatečný prostor.
70. Městský soud se tedy zcela ztotožnil se žalovaným tom, že byť stavovský soud nenařídil ústní jednání, což nepochybně bylo v rozporu s citovanými ustanoveními autorizačního zákona, disciplinárního řádu a tedy procesní vadou řízení, žalobce měl dostatečný prostor vyjádřit se k důkazům i k věci písemně a písemně navrhopvat další důkazy, čehož ostatně žalobce také využil. Nenařízení jednání stavovským soudem za těchto okolností proto žalobce nezkrátilo na procesních právech natolik, aby to mělo vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí.
71. Mezi stranami je pak nesporné, že žalovaný žalobce na jednání představenstva dne 21. 11. 2024 rovněž formálně vadně nepředvolal a nepoučil jej ani o následcích nedostavení se.
72. Co se týče účelu a smyslu procesního úkonu předvolání, Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 27. 2. 2020, č. j. 1 Afs 296/2019 – 68, a ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Afs 336/2019 – 42, (ve vztahu k předvolání k výslechu svědka) vyložil, že pro předvolávanou osobu jsou důležité informace o datu, hodině a místa, kam se má předvolávaná osoba dostavit, ale též v jaké věci a z jakého důvodu. Nejvyšší správní soud vyložil, že „*účelem předvolání není poskytnutí časového prostoru na „přípravu odpovědi“.* Má-li však svědek vypovídat o skutečnostech, které se odehrály ve více či méně vzdálené minulosti (zde o událostech starých tři roky), měl by mít prostor na věcnou přípravu na výslech (např. obstarání podkladů vztahujících se k předmětu výslechu, vyhledání potřebných informací ve vlastních záznamech apod.), ale též na přípravu právní (včetně zajištění právní pomoci u úkonu).“ Nejvyšší správní soud tyto závěry

učinil ve vztahu k předvolání k výsledku svědka v daňovém řízení, kdy svědek byl ve výkonu trestu odnětí svobody a formálně nebyl předvolán úkonem podle § 100 odst. 1 daňového řádu, což mezi stranami nebylo sporné. Nejvyšší správní soud pak hodnotil, zda ob stojí provedení až samotného výsledku, o němž nebyl svědek předem informován (pouze byla informována věznice o tom, že výslech bude proveden). Nejvyšší správní soud tedy nijak nekladal důraz na formální podobu předvolání, ale naopak na samotnou podstatu předvolání, tedy přípravu předvolávaného k tomuto úkonu a zda byl účel předvolání splněn.

73. V tomto jde tedy podle městského soudu o názor přenositelný i pro nynější věc. Podle městského soudu je tedy v projednávané věci podstatné to, zda formálně vadné oznámení z 14. 11. 2024 umožnilo žalobci připravit se na projednání věci u žalovaného.
74. Z oznámení o jednání představenstva ze dne 14. 11. 2024 je zřejmé, že žalobce byl s týdněním předstihem vyrozuměn o tom, že jeho věc bude projednána. Oznámení obsahuje specifikaci data (21. 11. 2024), místa a času zasedání představenstva. Z toho vyplývá, že žalobci muselo být z oznámení zřejmé, že jeho věc, jejíž předmět mu byl již dostatečně znám, bude v tento termín a na daném místě projednána. Žalobci tedy bylo umožněno jak dostavit se do místa zasedání představenstva, a popř. do této doby uplatnit další procesní obranu, kterou již předtím samozřejmě představovalo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný tedy rovněž v rozporu s 21 odst. 4 autorizačního zákona a § 9 odst. 1 disciplinárního řádu sice nenařídil jednání a nepředvolal na něj žalobce, na druhou stranu tímto vadným procesním postupem žalobce podle názoru soudu nijak nezkrátil na jeho právech. Žalovaný o věci rozhodoval opakovaně, nijak utajeně, na základě podkladů spisu, který žalobci byl znám. Žalobci nic nebránilo se zasedání žalovaného účastnit. Ostatně právě ze zápisu představenstva ze dne 20. 11. 2024 (žalobci byl odeslán výtah týkající se jeho věci) vyplývá, že představenstvo konstatovalo, že žalobce byl obeslán prostřednictvím svého zástupce, pokud by se dostavil, byl by slyšen, to se však nestalo. Představenstvo by tedy nijak nebránilo žalobci účastnit se tohoto zasedání.
75. Absentující poučení v oznámení o následcích nedostavení se pak rovněž nemá na věc zásadní vliv. Nedostatek formálních náležitostí předvolání má za následek toliko nemožnost postihnout předvolaného pořádkovým opatřením, neznamená to však vadu svědecké výpovědi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 5 As 199/2018-24).
76. Podle názoru městského soudu tedy procesní pochybení disciplinárních orgánů spočívající v tom, že stavovský soud před rozhodnutím nenařídil jednání a že žalovaný procesně vadným způsobem nepředvolal, ale žalobce o zasedání toliko uvědomil, za uvedených okolností nedosahují intenzity mající za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Námítka týkající se povahy a obsahu žalobcovy práce

77. Další argumentace žalobce se týkala povahy statického posouzení, které podle žalobce vlastně statickým posouzením být nemělo, přičemž žalobce nepočítal s tím, že by jeho výstup měl být součástí projektové dokumentace. Disciplinární orgány se nezabývaly povahou posudku, nezabývaly se obsahem žalobcova podání z 15. 11. 2021 ke stížnosti, ve kterém zdůraznil, že statický výpočet si u žalobce nikdo neobjednal, že dokumentace ke stavebnímu povolení v době místního šetření neexistovala a že žalobce neměl za úkol statické posouzení vytvořit.

78. K námitce pořizovací cenou statického posouzení soud konstatuje, že její výše nemá vliv na rozsah předepsaných náležitostí statického posouzení. Nižší pořizovací cena sice v praxi může být jedním z faktorů ovlivňujících kvalitu a rychlost provedení práce; sama o sobě však není sto prokázat, že zadáním nebylo vyhotovení statického posouzení, ale odborného vyjádření, resp. doporučení postupu. Argumentace pořizovací cenou tudíž není pro posouzení věci relevantní, v tom soud s žalovaným plně souhlasí.
79. Z objednávky č. 172/2021 – ORSM ze dne 2. 6. 2021 se jednoznačně podává, že Město Semily si u žalobce objednalo vypracování statického posudku na pozemek parc. č. 70/2 v k. ú. Chuchelna pro potřeby akce „Bezpečný chodník Chuchelna – Semily“.
80. Zadáním objednavatele bylo však to, aby žalobce vytvořil statické posouzení, o jiný typ odborného podkladu objednavatel zájem neměl, ať už jej hodlal použít pro jakýkoliv svůj další postup. Žalobce pak dne 9. 6. 2021 zpracoval a autorizoval dokument, který sám v záhlaví označuje jako „Statické posouzení návrhu opěrné zdi u p.č. 70/2 v k.ú. Chuchelna náležející k projektu „Bezpečný chodník Chuchelna – Semily““. Jeho obsahem je návrh způsobu řešení zadržení hmoty svahu před sesunutím s pomocí gabionové opěrné stěny a zásypem silničního příkopu. Dokument je vlastnoručně podepsán žalobcem a opatřen razítkem ve smyslu ustanovení § 13 odst. 3 písm. a) autorizačního zákona, jde tedy o dokument související s výkonem činnosti autorizované osoby žalobce.
81. Nelze být tudíž na pochybách o tom, že v souladu s objednávkou je na náležitosti žalobcem vytvořeného dokumentu třeba nahlížet jako na statické posouzení, nikoliv jako na prosté odborné vyjádření, resp. doporučení postupu.
82. Žalobci soud dává za pravdu v tom, že vyhláška o dokumentaci staveb činí rozdíly stran požadavků na statické posouzení v závislosti na povaze konkrétních dokumentací. Zatímco v případech dokumentace pro vydání rozhodnutí o umístění stavby v příloze č. 1 této vyhlášky stran statického posouzení v bodě B.2.1 Základní charakteristika stavby a jejího užívání pod písm. a) hovoří jen stručně o výsledcích statického posouzení nosných konstrukcí, v příloze č. 8, 12 upravující rozsah a obsah dokumentace pro vydání společného či stavebního povolení v bodě D.1.2 Stavebně konstrukční řešení pod písm. c) upravuje náležitosti statického posouzení podrobněji a v příloze č. 13 upravující rozsah a obsah projektové dokumentace pro provádění stavby se v bodě D.1.2 Stavebně konstrukční řešení, pod písm. b) také podrobně rozepisuje stran náležitostí statického výpočtu. Je tedy evidentní, že účel statického posudku hraje z hlediska rozsahu a obsahu významnou roli.
83. Žalobce v rámci vyjádření z 15. 11. 2021 i později namítl, že statický výpočet u něj nebyl objednán.
84. V zadání statického posudku skutečně nebylo upřesněno, k jakému užití by statické posouzení mělo být podkladem, přičemž nebylo ani upřesněno, že by posouzení mělo odpovídat dokumentaci některé z příloh. To ostatně zohlednil stavovský soud na str. 4 prvostupňového rozhodnutí, kde shrnul, že samostatné statické posouzení bez uvedení stupně dokumentace ve vyhlášce o dokumentaci staveb není uvedeno, protože se nejedná o součást konkrétního stupně projektové dokumentace či bouracích prací. Stavovský soud tak vycházel z účelu a názvu dokumentace označené autorizačním razítkem a vlastnoručním podpisem žalobce, z nichž dovodil, že statické posouzení je třeba hodnotit z pohledu právě přílohy č. 8 nebo č. 12 uvedené vyhlášky (pro vydání společné povolení a ohlášení stavby či stavebního povolení) a odkázal na příslušné náležitosti, které by statické posouzení mělo proto zahrnovat. Žalovaný pak ve shodě se stavovským soudem náležitosti statického

posudku ani neodvozoval od některého stupně projektové dokumentace, ale obecně z toho, že navrhování geotechnických konstrukcí podléhá zásadám dle ČSN EN 1990:2022, ČSN EN 1997, čemuž žalobcovo posouzení neodpovídalo, jelikož neobsahovalo posouzení nezbytných okolností dle těchto norem. Podle žalovaného chyběl mj. statický výpočet mechanické odolnosti a stability opěrné zdi a stability svahu, který měla posuzovaná konstrukce fixovat, bez těchto podkladů podle žalovaného nelze statické posouzení kvalifikovaně určit. V tom se žalovaný zcela ztotožnil s odborným stanoviskem Ing. J. Ď. ze dne 23. 1. 2022, který náležitosti statického posouzení vypracovaného žalobcem hodnotil nikoliv z hlediska požadavků na stupeň projektové dokumentace (ostatně Ing. J. Ď. vycházel rovněž z toho, že součástí posouzení byla dokumentace určená pro stupeň DUR), ale z povahy posuzované stavby, tj. že jde o geotechnickou konstrukci, která vyžaduje posouzení dle zásad normy ČSN EN 1997.

85. Účelem u žalobce objednaného statického posouzení bylo vyhodnocení již předem vypracovaného návrhu opěrné zdi u p. č. 70/2 v k. ú. Chuchelna. Mezi podklady jsou i části této žalobcem posuzované dokumentace (datované 09/2018 pro stupeň dokumentace DUR). V době tvorby statického posudku tedy měl žalobce konkrétní rozměry a podrobné údaje navrhovaného řešení. I pokud by statické posouzení mělo být pouze podkladem k dokumentaci pro územní rozhodnutí o umístění stavby, mělo podle přílohy 1 bodu B.2.1 obsahovat alespoň výsledky statického posouzení nosných konstrukcí.
86. Žalobce ve svém statickém posouzení o rozsahu 3 stran vycházel z místního šetření a vycházel z navrženého způsobu řešení odřezu svahu nezbytného ke stavbě chodníku, opěrné zdi do výšky 1 metru a dešťové kanalizace vedoucí pod plánovaným chodníkem. Konstatoval, že stavbě rodinného domu na stavební parcele č. X, která leží uvnitř parcely č. X ve svahu, předcházelo masivní odvodnění svahu šterkovými žebry, aby bylo zabráněno začínajícímu sesuvu. Nad trasou nového chodníku se nachází násyp výšky do 3 metrů, jeho konsolidace je téměř u konce díky vzrostlé zeleni a stabilita příkopu (hlubokého ca 60 cm) je podpořena obkladem kamene proti svahu. Doporučil pak materiál kanalizačního potrubí, v 9 bodech nejvhodnější stavební řešení (rozměry opěrné zdi, materiál jejího založení a jeho hloubka, spád horního líce opěrné zdi, položení kanalizačního potrubí, zachování kamenného opevnění příkopu, parametry stružky a v závěru konstatuje, že po zasypaní kanalizačního potrubí bude doplněno šterkové lože komunikace a podkladní vrstva obrubníku s tím, že samotný obrubník je kladen do betonového lože. Uzavřel, že navržený způsob zadržení hmoty svahu s pomocí gabionové opěrné stěny se zásypem původního silničního příkopu je standardní náhradou současné hmoty svahu.
87. Z obsahu statického posouzení tedy vyplývá, že žalobce se vyjadřoval ke konkrétnímu stavebnímu řešení zajištění svahu před sesunem, v zásadě přitom jen shrnul zjištění na základě stávající podoby místa a uzavřel, že navrhované řešení zajistí náhradu hmoty svahu. Byť má žalobce za to, že takové statické posouzení odpovídá zadání objednavatele, současně se však nijak nezabývá tím, že stavba je geotechnickou konstrukcí a detailnost vypracování statického posouzení má být odvozována od povahy konstrukce, která dle příslušných norem vyžaduje průzkum a posouzení dalších hodnot a údajů - dle žalovaného např. základní geomorfologický popis lokality, popis geologických a hydrogeologických poměrů a základní posouzení stability na základě zjištěných vlastností zemín, absence statických výpočtů mechanické odolnosti a stability opěrné zdi a stability svahu, který měla posuzovaná konstrukce fixovat. Žalobce tedy podle názoru soudu svými námitkami nezpochybnil a nevyvrátil konkrétní závěry žalovaného o absenci nezbytných náležitostí statického

posouzení ve svém výstupu. Proto pakliže i namítl, že statistický výpočet nebyl objednáán, soudu není zřejmé, proč by ve statistickém posouzení, např. i pokud by mělo jít o stručnější podklad pro územní rozhodnutí, neměl být takový výpočet zahrnut třeba ve výsledku statického posouzení nosných konstrukcí (srov. příloha 1, bod B.2.1 vyhlášky o dokumentaci ve výstavbě).

88. Ve světle výše uvedeného tedy žalobci nelze dát za pravdu, že by stavovský soud a žalovaný rozhodovali na základě neúplně zjištěného skutkového stavu a nesprávného právního hodnocení. Naopak, zabývali se obsahem zadání, povahou konstrukce a tomu odpovídajícími nezbytnými náležitostmi statistického posudku. Pakliže přesvědčivě dospěli k závěru, že statistické posouzení žalobce tyto náležitosti nesplnilo, žalobce svými námitkami tyto závěry účinně nepochybnil.
89. Městský soud se proto zcela ztotožnil se žalovaným (a stavovským soudem), že statistické posouzení žalobce nesplnilo nezbytné náležitosti pro ověření spolehlivosti konstrukce.

Ostatní uplatněné námitky

90. Pokud jde o argumentaci, že disciplinární orgány se nezabývaly žalobcovým podáním z 15. 11. 2021, soud ani tuto argumentaci neshledal jako důvodnou. Toto podání bylo totiž již stavovským soudem v prvostupňovém rozhodnutí provedeno důkazem (důkazní prostředek č. 5), přičemž stavovský soud na str. 5 prvostupňového rozhodnutí shrnul jeho obsah a vyvodil z něj závěr. Byl si vědom žalobcovy argumentace tím, že statický výpočet si u žalobce nikdo neobjednal, že dokumentace ke stavebnímu povolení v době místního šetření neexistovala a že žalobce neměl za úkol statické posouzení vytvořit. Stavovský soud i žalovaný však dostatečným způsobem vysvětlili své závěry o tom, že žalobci bylo zadáno vyhotovení statického posouzení a jaké mělo mít náležitosti, podrobně se k této argumentaci soud vyjádřil výše. Žalobcova pochybení byla žalovaným podle názoru soudu řádně subsumována pod konkrétní zákonná ustanovení, není tedy pravdou, že by rozhodnutí disciplinárních orgánů v tomto směru nebyla řádně odůvodněna, jak tvrdí žalobce.
91. Žalobce dále namítá, že jemu uložené disciplinární opatření je likvidační a nepřiměřené okolnostem případu. V této souvislosti se však žalobce omezil na pouhé tvrzení, které dále argumentačně nerozvinul. Nepředkládá žádné důkazní prostředky, které by jeho závěr o likvidační povaze disciplinárního opatření a jeho nepřiměřenosti dokládaly.
92. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již ve svém usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133, č. 2092/2010 Sb. NSS, prohlásil, že správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Tento závěr je přitom podle městského soudu nepochybně aplikovatelný také na nepřímo způsobený zásah do majetkových práv žalobce tím, že mu disciplinární orgány disciplinárním opatřením znemožní získávat příjem z autorizace.
93. Rozšířený senát v odkazovaném usnesení dále uvedl, že správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán

oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem (k tomu viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 – 39).

94. Stavovský soud v prvostupňovém rozhodnutí na str. 6 druh a výši sankce odůvodnil, přihlédl přitom k tomu, že žalobce byl pro podobné jednání stavovským soudem již pravomocně uznán vinným. Dříve uložené opatření spočívající v uložení pokutě ve výši 20 000 Kč, kterou žalobce neuhradil, nepřinesla kýženou nápravu žalobcovu jednání, proto přistoupil k pozastavení žalobcovy autorizace na dobu 1 roku. Uložené opatření nevybočuje ze zákonných mezí a pohybuje se při nižší hranici délky disciplinárního opatření spočívajícího v pozastavení autorizace /viz § 20 odst. 1 písm. c) autorizačního zákona, podle kterého může být toto opatření uloženo až na dobu tří let/.
95. Nepřiměřenost a likvidační charakter disciplinárního opatření žalobce namítl v odvolání (str. 5), kde uvedl, že pozastavení autorizace je pro něj majetkovou újmou spočívající v 50 % snížení příjmu, který při dnešním průměrném platu představuje 21 000 Kč měsíčně. Žalovaný na tuto argumentaci explicitně nereagoval. Napadené rozhodnutí však nelze z tohoto důvodu považovat za nepřezkoumatelné. Žalovaný zcela potvrdil prvostupňové rozhodnutí, s nímž se, až na výhradu k neprovedení ústního jednání, zcela ztotožnil. Žalobce současně žalovanému, podobně jako soudu, likvidační charakter a nepřiměřenost tohoto disciplinárního opatření nijak důkazně nedoložil, nijak tedy nedoložil rozsah újmy, kterou mu disciplinární opatření působí. Nelze ji přitom odvodit z „průměrného platu“, který nereflektuje individuální okolnosti žalobce a jehož výše nadto také nebyla žalobcem nijak doložena. Nadto neprokázal ani své poměry, aby tak bylo možno posoudit závažnost dopadu újmy do žalobcovy sféry. Nepřiměřenost a likvidačnost uložené sankce tak zůstala u žalobce pouze v rovině neprokázaného tvrzení.
96. Stran uloženého druhu trestu soud poznamenává, že disciplinární opatření jsou v ustanovení § 20 odst. 1 autorizačního zákona seřazena od nejmírnější důtky v písm. a) po nejprísnější opatření v podobě odejmutí autorizace v písm. d). Je evidentní, že nepostačil nižší trest v podobě finanční pokuty, která již byla žalobci marně uložena – v tomto ohledu tedy byl odůvodněn i přísnější druh uloženého disciplinárního opatření vycházející z toho, že šlo o úhrnný trest rovnou za dvě nyní stíhaná jednání. Jelikož žalobce ani v žalobě nijak konkrétně likvidačnost a nepřiměřenost uložené sankce neprokazuje, soud proto jen v obecné rovině konstatuje, že s ohledem na výše uvedené neshledává uložené disciplinární opatření nepřiměřeným ani likvidačním.
97. Pokud jde o žalobcovu vyjádření o potřebě vyžádání odborného posouzení od Ing. Ď. obsažené v bodu III.8 repliky, soud poukazuje na to, že disciplinární řád v ustanovení § 14 odst. 1 stanoví, že „[v] případě potřeby může disciplinární orgán za úplatu vyžádat odborný posudek nebo přizvat soudního znalce“. Odborné posouzení disciplinární orgány nezabývá povinností věc samostatně posoudit, k tomu ve zde posuzovaném případě došlo. Vyžádané odborné posouzení tedy nelze interpretovat tak, že by disciplinární orgány nebyly k posouzení věci kompetentní, či že by s odkazem na odborné posouzení rezignovaly na své povinnosti související s řádným posouzením věci. Stavovský soud i žalovaný pak v rámci zásady volného hodnocení důkazů tento důkaz spolu s 20 ostatními hodnotili a své závěry vyložili ve svých napadených rozhodnutích. Žalobce pak svými námitkami, jak výše uvedeno, podle názoru soudu tyto závěry účinně nezpochybnil.
98. V rámci repliky poté žalobce v této souvislosti namítl, že se mu ze strany disciplinárních orgánů nedostalo žádného poučení o procesních právech. Soud předně poukazuje na to, že

tuto námitku žalobce uplatnil až v replice ze dne 20. 4. 2025, tj. zdaleka po uplynutí dvouměsíční lhůty k uplatnění žalobních bodů ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. (lhůta uplynula dne 20. 2. 2025). V žalobě tuto námitku ani náznakem neuplatnil, nebyla tedy řádně a včas uplatněna.

99. I v případě řádného uplatnění této námitky by ji soud nemohl vyhodnotit jako důvodnou. Žalobní bod musí být dostatečně určitý a konkrétní a míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). Žalobce nedoložil, o jakých právech konkrétně nebyl poučen, ze spisu vyplývá, že se mu v disciplinárním řízení dostalo poučení o právech účastníka v rámci předvolání k ústnímu jednání ze dne 19. 5. 2022, rovněž byl dne 15. 7. 2022 poučen o právu seznámit se s podklady rozhodnutí, obdobné platí i o předchozí fázi – disciplinární šetření – v níž se mu obdobného poučení dostalo dne 7. 3. 2022.
100. Není zřejmé ani to, jaké následky na projednávanou věc by mělo včasné poučení žalobce o těchto nepřiblížených procesních právech. Žalobce byl informován o podané stížnosti, o svých právech v disciplinárním šetření, o zahájení disciplinárního řízení, opakovaně informován o ústních jednáních ve věci, o možnosti nahlížet do spisu, o obsazení senátu stavovského soudu a o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání nového rozhodnutí, přičemž písemná rozhodnutí disciplinárních orgánů obsahují poučení o opravných prostředcích. Žalobce svá práva využil, písemně se ve věci opakovaně vyjadřoval, podával opravné prostředky, nahlížel do spisu. Není zřejmé, o jaké poučení a procesní právy by měl být žalobce zkrácen.

VI. Závěr a náklady řízení

101. Soud neshledal žalobcovy žalobní námitky důvodnými. Prvostupňové i napadené rozhodnutí jsou přezkoumatelná, absence nařízení ústního jednání před stavovským soudem ani před žalovaným není s ohledem na okolnosti případu důvodem pro vyslovení nezákonnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Statické posouzení vypracované a autorizované žalobcem nemělo potřebné náležitosti, přičemž není rozhodné, kterého stupně projektové dokumentace mělo být součástí
102. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
103. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl ve věci úspěšný a požadoval náhradu nákladů řízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 – 87, č. 1260/2007 Sb. NSS, v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. Tento závěr sice Nejvyšší správní soud učinil v případě České advokátní komory, která disponuje příslušným na svěřeném úseku veřejné správy dostatečnými znalostmi a zkušenostmi, pro něž musí být schopna kvalifikovaně hájit svůj veřejně mocenský akt v soudním řízení správním, lze však vztáhnout také na případ žalovaného. Ten zde vystupuje jako orgán moci veřejné, který disponuje dostatečnými znalostmi a kompetencemi pro posouzení viny obviněných v případech disciplinárních deliktů; musí být tedy také dostatečně způsobilý pro

to své závěry hájit před správními soudy. Žalovanému tudíž nevznikl nárok na náhradu nákladů právního zastoupení advokátem, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. ledna 2026

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
předseda senátu